

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu: **Ing. I.,** bytom O., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Špitálska 14, Bratislava** o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-190/DI-SK-2006 zo dňa 16.8.2006 v spojení s rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II č. ORP-865/OBCP-2006/V-2 zo dňa 25.7.2006, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. júla 2009 č. k. 2S 404/2006-26, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. júla 2009 č. k. 2S 404/2006-26 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie žalovaného č. KRP-P-190/DI-SK-2006 zo dňa 16.8.2006 v spojení s rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II č. ORP-865/OBCP-2006/V-2 zo dňa 25.7.2006 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II č. ORP-865/OBCP-2006/V-2 zo dňa 25.7.2006, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a bola mu uložená pokuta vo výške 2.000,--Sk z dôvodu porušenia § 4 ods. 3 písm. g/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný napriek rozporným tvrdeniam, ktoré vyplývajú zo zápisnice z ústneho pojednávania vydal rozhodnutia, ktoré uznali žalobcu vinným zo spáchania priestupku. Oba správne orgány tieto rozporné tvrdenia neodstránili, a preto súd uvedené rozhodnutia zrušil s tým, že úlohou správnych orgánov bude odstrániť vady konania správnych orgánov, nakoľko žalobca popiera, že by spáchal uvedený priestupok. Iným dôkazom, ktorým by jednoznačne bolo preukázané spáchanie priestupku žalobcom, správne orgány nedisponujú.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že sa nestotožnil s názorom krajského súdu, ktorý tvrdí, že správny orgán prvého a druhého stupňa vo veci rozhodli i napriek tomu, že neboli odstránené rozpory medzi tvrdeniami žalobcu, ktorý spáchanie priestupku popiera a tvrdením členov hliadky policajného zboru, ktorí zistili, že žalobca priestupok spáchal. V danej situácii a za daných okolností je podľa názoru žalovaného potrebné vychádzať zo zistení policajnej hliadky, ktorá protiprávne konanie žalobcu zistila pri plnení služobných povinností a tieto jej zistenia je potrebné vyhodnotiť ako dôkaz svedčiaci o vine žalobcu a to i napriek tomu, že nebolo možné zo spáchania priestupku vyhodnotiť aj dôkaz dokumentujúci jeho páchanie, preto policajti svojim konaním sledovali ochranu verejného záujmu a nie svoj vlastný prospech. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu

predchádzalo bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a zistil, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Podľa § 4 ods. 3 písm. g/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení platnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.) vodič nesmie počas vedenia vozidla obsluhovať telefónny prístroj alebo vykonávať inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením vozidla.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a/ až h/ poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa ods. 1 písm. k/ možno uložiť pokutu do 2.000,--Sk.

Podľa § 73 ods. 3 zákona o priestupkoch, obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Z obsahu spisového materiálu (správa o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 25.7.2006) odvolací súd zistil, že dňa 25.7.2006 spracoval Štefan Šípka úradný záznam, v ktorom sa konštatuje, že dňa 25.7.2006 o 13.00 hod. sa presúval na SCMV ohraničujúce Bratislavu smerom do mesta. Pred ním jazdilo osobné motorové vozidlo Š. Spoločne s kapitánom Mgr. T. si všimli, ako vodič Š.B. modrej farby počas vedenia motorového vozidla obsluhoval telefónny prístroj. Nakoľko sa tým dopúšťal priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, bol vyzvaný, aby vozidlo odstavil na pravej krajnici vozovky. Vozidlo odstavil až na druhú výzvu asi po 500 metroch. Kapitán S. vyzval vodiča, aby predložil doklady potrebné na vedenie a prevádzku motorového vozidla. Na otázku kapitána S., či si je vedomý dopravného priestupku a či je ochotný zaplatiť blokovú pokutu uviedol, že si musel vybaviť dôležitý telefonát. Ďalej žalobca tvrdil, že sa ničoho nedopustil a či majú nejaký videozáznam. Na čo kpt. S. uviedol, že bude spracovaná správa o výsledku objasňovania priestupku. Ďalej z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že dňa 25.7.2006 bola spísaná zápisnica z ústneho pojednávania na Okresnom riaditeľstve

Policajného zboru o priestupku. Priestupok prejednal a zápisnicu spísal kpt. Ing. A., z ktorej vyplýva, ktorú aj vlastnoručne podpísal žalobca, že bol poučený v zmysle zákona č. 372/1990 Zb., ako aj zákona č. 71/1967 Zb.. Žalobca v priebehu ústneho pojednávania uviedol, že po zákonom poučení, ktorému obvinený porozumel a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, týkajúceho sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, zo spáchania ktorého je obvinený, uviedol: „Obhajovať sa budem sám. Priestupku nie som si vedomý. Išiel som po M., kde ma zastavila hliadka s farebne neoznačeným motorovým vozidlom ev. č. B., ďalej neviem, ktorá ma zastavila v domnení, že telefonujem. Na odpoveď, že som netelefonoval, ma bezprostredne vyzvala, aby som sa dostavil na dopravný inšpektorát. Viacej nemám k tomu čo dodať.“ Na základe dôkazného materiálu, ktoré tvoria obsah priestupkového spisu, a to správa o výsledku objasnenia priestupku, zápisnica o dychovej skúške, výpis z EKV, výpoveď obvineného, dospel prvostupňový správny orgán k záveru, že žalobca sa dopustil priestupku a naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb.. Na odvolanie žalobcu žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný napriek rozporným tvrdeniam žalobcu a žalovaného, ktoré vyplývajú zo zápisnice z ústneho pojednávania tak, ako to konštatoval aj prvostupňový súd, vydal rozhodnutia, ktoré uznali žalobcu vinným zo spáchania priestupku. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že oba správne orgány tieto rozporné tvrdenia neodstránili, a preto aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné uvedené rozhodnutia zrušiť s tým, že úlohou správnych orgánov bude odstrániť vady konania správnych orgánov, nakoľko žalobca popiera, že by spáchal uvedený priestupok. Iný dôkaz (napr. výpis hovorov od mobilného operátora týkajúceho sa predmetného mobilného telefónu), ktorým by bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom, správne orgány nemajú, resp. takýto dôkaz nevykonali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neopodstatnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci krajským súdom. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, keď napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP ako vecne správny potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením veci a dôvodmi krajského

súdu (§ 219 ods. 2 OSP) súc viazaný tiež obsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko neúspešný žalovaný právo na náhradu trov odvolacieho konania nemá a žalobcovi v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli ani si ich neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 22. septembra 2010

JUDr. Jozef H a r g a š, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth